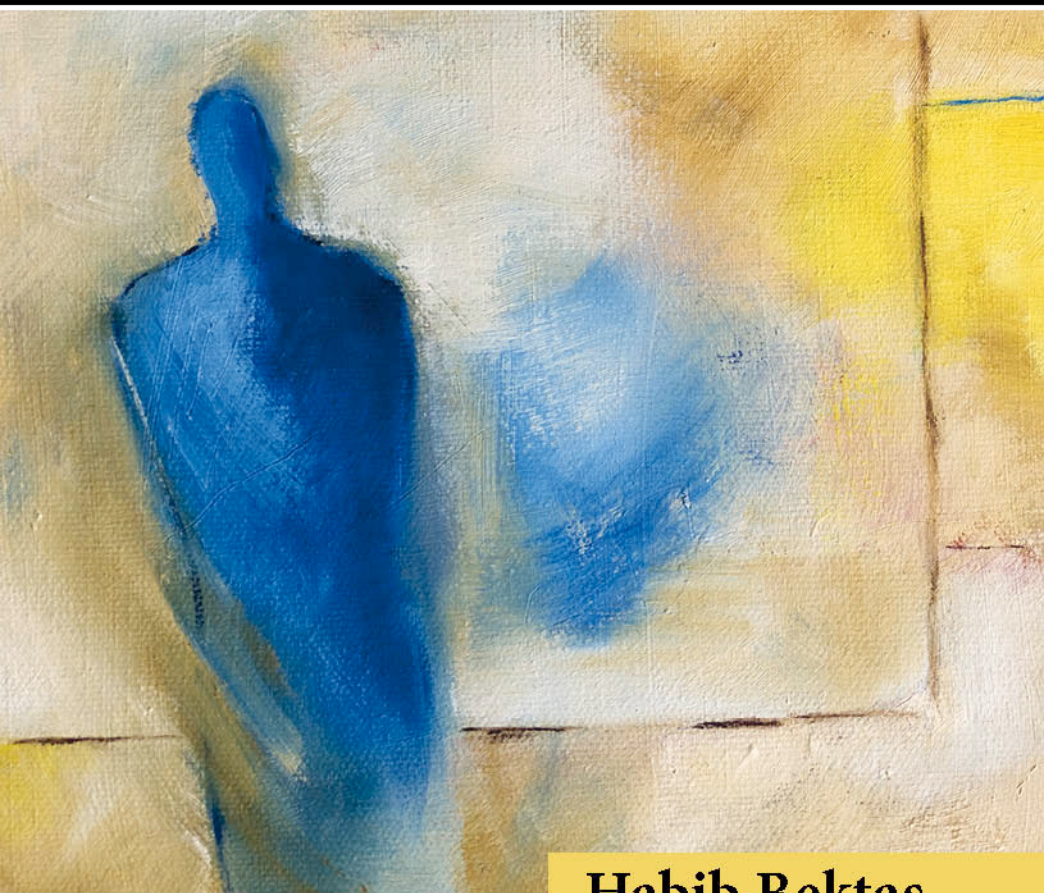

GÖLGE KOKUSU

Eylül Fırtınası filminin romanı

Habib Bektaş

Delidolu

BİRİNCİ BÖLÜM

Annem yok. Var ama, yok. Eve gelmedi çünkü. Bekliyoruz, yine gelmiyor. Uyudum, uyandım, annem yine yok. Gözlerimi kapatıyorum. Yüze kadar sayıyorum. Yüze kadar sayınca annem gelecek diyorum. Gözlerimi açıp bakıyorum; annem yine yok! Ağlamıyorum ama. Kirli ağlıyor. Kirli'ye "Ağlama," diyorum.

Nurten teyze evine gidemiyor. Annem yok ya! Nurten teyze pencerenin başından ayrılmıyor. Nurten teyzenin eteğini çekiştiriyorum. Bana kızıyor. Nurten teyzenin dudaklarının üstünde bıyık gibi tüyler var. Kızınca bıyıkları daha çok belli oluyor. Nurten teyze güzel değil. Annem güzel. Nurten teyze mutfak kokar hep. Kötü bir koku değil. Yemek kokusu gibi bir şey. Annem çimen kokar. Annem bahar kokar. Kirli'nin kokusu, benim kokum. Ama nasıl bir koku olduğunu anlayamıyorum. Herkesin kokusunu biliyorum, kendi kokumu bilmiyorum. Kirli'ye "Ağlama!" diyorum. "Annemiz gelecek!"

Yine akşam. Yine karanlık oluyor. Nurten teyze kızıyor. Nurten teyze bağılıyor. "Bu ikinci gün! Nerede kaldı bu kadın!" "Annem," diyorum bir şeylerden korkarak. "Hee, annen olcek kadın!" diyor Nurten teyze. "Benim de evim ocağım var, bu ikinci gün! Haber de salamadım!" Ağlıyor Nurten teyze. Ağlaması bitince öfkeleniyor: "Rahat batıyor bunlara anam, rahat batıyor!"

Nurten teyzenin bıyıklarına bakıyorum. Nurten teyzenin evinin yanı sıra, ocağının da olması tuhafıma gidiyor. Korkuyorum, ocağını soramıyorum. Rahat nasıl batar, onu da bilmek istiyorum. Ama Nurten teyze sinirli. Nurten teyzenin yüzü çok kötü. Nurten teyze anneme kızıyor. Onunla birlikte ben de ağlıyorum. Annem gelir! Annem beni bırakmaz. Annem mutlaka gelir.

“Ağlama anam,” diyor Nurten teyze, “ağlama iğde çiçeği kokulum, senin ne suçun var!” Sarılıyor Nurten teyze bana.

Kapı mı çalındı? Bilmiyorum. Dört amca geliyor. Nurten teyzeyle konuşuyor amcalar. “Kimi kimsesi yok mu bunların? Babası, babası nerede?” diyorlar. “Bilmem,” diyor Nurten teyze, ağlıyor. “Benim de yavrularım var, benim de evim ocağım var, bu ikinci gün, ben gideyim!” diyor. Bağırıyor amcalardan biri. “Bu ne olacak?” derken beni gösteriyor. Nurten teyze çaresizlik içinde, “Bilmem ki, bilmem ki polis amcaları!” deyince, amcalara iyice bakıyorum. Onları bir türlü polise benzetemiyorum. Benim bildiğim polisler böyle giyinmez, bellerinde de tabancaları olur.

En arkada dikilen polis amca öne geçiyor. Annemin kitaplarına bakıyor. Kitapları kitaplıktan tek tek çekip uzun uzun bakıyor, sonra da yere atıyor. Koşup, “Annemin onlar, atma, üzülür!” diyorum. Amca kötü bakıyor bana. Omzumdan tutup Nurten teyzeyle doğru savuruyor beni. Polisleri sevmiyorum artık. Beni savuran polis kahraman değil. Koşuyorum yine. Attığı kitapları toplamak istiyorum. Kötü polis amca daha kötü bakıyor. O kahraman değil ki. O çocukları kurtarmıyor hiç. “Git lan,” diyor, “git başımdan, komünistin dölü!” “Komünistin dölü” ne demek bilmiyorum. “Dölü” sözünü “deli” gibi bir şey sanıyorum. “Ben deli değilim!” diyorum. Öteki polis amcalar gülüyorlar. Ben ağlamaya başlıyorum. “Annem kızacak size!” diyorum. “Babam da kızacak!” Öteki polis amcalardan şapkalı olanı, “O komünist anan önce kendini kurtarsın!” diyor. Şapkalı polis amca da kahraman değil. Onu

da sevmiyorum. Komünistin ne demek olduğunu bilmiyorum. Ama Zerrin'in söylediğine göre kötü bir şeymiş. “Annemin adı komünist değil, Ayten!” diyorum. Gülüyorlar. Annemin kitapları yerlerde. “Bu sabinin ne suçu var?” diyor Nurten teyze. Ağlıyor. Sarılıyor bana, öpüyor beni. Nurten teyzeyi seviyorum. En önde duran polis amca, “Başka çare yok, anasının yanına, merkeze götüreceğiz,” diyor. Merkezin ne olduğunu bilmiyorum. Ama annemin yanına gideceğime seviniyorum. “Parmak kadar çocuk karakola mı götürülmüş,” diyor Nurten teyze, öfkeli. Bağırıyor şapkallı polis amca, “Hilton oteline mi götürelim!” En öndeki polis amca, “Çocuğun pijamasını filan bir poşete koy!” diyor Nurten teyze. Ötekilere de, “İyice bakın sağa sola, zabıt tutup kadına imzalatın. Sonra da evine bırakıverin!” diye emrediyor.

Nurten teyze dedemlere giderken yanıma aldığımız çantayı uzatıyor bana. Polis amca benden önce davranıyor. Kıpıyor çantayı. Açıp bakıyor. Gazete kâğıdına sarılmış börekleri görüyor. “Kadın,” diyor, “bu ne?” Ağlaması çoğalıyor Nurten teyzenin. “Akşam yemeği yemedi daha yavrum!” Polis amca başını iki yana sallıyor. Börek paketini koyuyor yine çantaya. “Hadi bakalım,” diyor bana, “giy ayakkabılarını!” Sarılıyor bana Nurten teyze, öpüyor. Ben seviniyorum. Anneme gidiyorum ya!

Eski, çamur içinde bir dolmuşa biniyoruz. Dolmuşun içinde iki amca daha var. Bu amcalar da polisler gibi giyinmemiş. Tüfekleri var ama. Kısa, tabancaya benzeyen tüfekleri var. Bunlar kahraman olmalı. Beni dolmuşa getiren amca yanıma oturuyor, arkaya. Öndekilere, “Tamam, eve gidiyoruz!” diyor. Bağırıyorum, “Hayır, anneme gidelim!” diyorum. Yanımdaki amca, “Tamam,” diyor, “annene gidiyoruz!”

Çantamın içinde neler olduğunu bilmek istiyorum. Açıyorum çantayı. Nurten teyzenin yaptığı kol böreklerinin kokusu dolduruyor dolmuşun içini. Ben dolambaçlı börek diyorum bunlara.

Karnım acıkıyor apansız. Açıyorum paketi. Üç parça börek var. Biri anneme, diye düşünüyorum. Biri bana. Ya polis amcalara? Böreğin birini çantanın altına saklıyorum. Birini ikiye bölüp, öndeki polis amcalara uzatıyorum: “Nurten teyze yaptı, buyrun!” Öndeki polis amcalar, yanımda oturan polis amcaya bakıyorlar. O, başını sallıyor. Annemin başkalarının yanında bir şey için izin vereceği zaman işaret etmesi gibi bir şey bu. Öndeki amcalar alıyorlar börekleri. Elimdeki böreği de ikiye bölüyorum. Yarısını yanımdaki polis amcaya uzatırken dayanamayıp elimdeki parçadan kocaman bir parça ısıyorum. Yanımdaki polis amca başını iki yana sallıyor. “Sağ ol, ben tokum!” Ağzım dolu dolu, “Buyrun, bu sizin hakkınız ama!” diyorum. Gülüyor. “Sen ye de, büyü!” diyor. Bu polis amca ötekilere benzemiyor. Annem için kötü bir şey söylemedi. Arkadaşlarına, Nurten teyzeyi de “evine bırakın” dedi. Bu polis amca kahraman. “Ben hakkımı yiyorum. Herkese bu kadar düştü, bu da sizin!” diyorum. Polis amca alıyor böreği. Alıyor ama yemiyor. “Şimdi karnım aç değil, sonra yerim!” diyor. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi, “Çantaya geri bıraktığın böreği ne yapacaksın?” diyor. Utanıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. En iyisi doğruyu söylemek olmalı. “Anneme...” diye fısıldıyorum. Saçlarımı okşuyor. O da fısıltıyla konuşuyor. “İyi” diyor, “annene yemek geliyor ama, iyi bu!” “Annem böreği sever!” diyorum, yine fısıltıyla.

Önden radyo sesine benzer cızırtılı sesler geliyor. Sürücünün yanında oturan amca, “Veriyorum efendim!” diyor. Yanımda oturan amcaya bir mikrofon uzatıyor. Yanımdaki amca anlamadığım bir şeyler konuşuyor. Sonra da, “Yok, adam yok, sadece çocuğu getiriyoruz.... Ne yapmalıydık ki! Nereye bırakacaktık! Bakıcı kadın ‘almam’ dedi. Bakıyorlar. Tamam!”

Mikrofonu öndeki amcaya veriyor yine. Bana dönüyor.

“Anneni çok mu seviyorsun sen?”

“Çoook!”

“Tamam, tamam! Gözlerini o kadar açma. Çok sevdiğine inandım.”

“Annem bütün masalları bilir,” diyorum. “Fil gibi yürüyebilir, ördek gibi ötebilir, kanguru gibi zıplayabilir...”

“Vay be, az şey değil!” diyor polis amca. Ekliyor sonra: “Peki, babanı da seviyor musun?”

Şaşıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çantamı açıyorum nedensiz. Kirli’yi görüyorum o anda. Seviniyorum Kirli’nin orada oluşuna. Kirli, bir maymun. Maymun gibi görünür. Ama önceki maymunlara benzemez. O, benim arkadaşım. Kirli’yle birlikte uyuruz hep. Kirli beni dinler. Kirli’ye kendi uydurduğum öyküleri anlatırım. O da bana anlatır. Kirli’ye şiir bile öğrettim ben. Annem de sever Kirli’yi. Nurten teyzenin Kirli’yi sevip sevmediğini bilmiyorum. Adını annem koydu Kirli’nin. Annem Kirli’yi getirdiği günlerde, ben yemek yerken ona da yedirmeye çalışıyordum. Üstünü çok kirletince, “Şuna bak,” demişti Nurten teyze, “kir içinde, kirli!” Annem de, “Adı Kirli olsun!” demişti. Babam hiçbir şey demez. Babamın işi çok. Babam eve az gelir. Beni sevip gider. Babam az konuşur. Babam hep kaçıyormuş. Babamı öğretmenlikten atmışlar. Babam korkmaz benim, kaçmaz. Posta müdürünün kızı Zerrin yalan söylüyor. Babam komünist değil. Annem de değil. Zerrin yalan söylüyor. Zerrin’i sevmiyorum. Zerrin’i Kirli de sevmiyor. Nurten teyze de sevmiyor.

Kirli’ye sarılıyorum. Kirli’ye iyice sarılıyorum. Polis amcanın söyledikleriyle, Kirli’nin söyledikleri birbirine karışıyor. Düşümde dedemi görüyorum. Dedem ağlıyor. Dedemi ağlar-ken hiç görmemiştim. Ben de ağlıyorum. Dedem, “Ağlamak istiyorsan ağla,” diyor. “Ben ağlamıyorum, Kirli ağlıyor!” diyorum. Başından sarığını çıkarıyor dedem. Gözyaşlarımı silerken, “Doğru, Kirli ağlıyor!” diyor.

Gözlerim kapalı. Önce kokusunu duyuyorum annemin. Annemin kokusu hiçbir kokuya benzemez. Kimselerde yoktur onun kokusu. Gözlerim kapalı olsa, çok çok insanlar olsa, içlerinde de annem olsa, tek tek o insanları koklasam, tanımam annemin kokusunu. Bir de dedemin kokusunu. Dedem güneş kokar. Biraz da toprak. Ama annem... Annem, anne gibi kokuyor. Annem kendisi kokuyor. Annem çimen kokuyor, yemyeşil çimen, çiçekler gibi. En çok da boynu kokuyor.

Gözlerimi açıyorum. Geriye çekilip annemi görmek istiyorum. Annem bırakmıyor. Sarıyor beni, sarılıyor. Canım acıyor. Annemi görmek istiyorum. Annemin yüzünü görünce dayanamayıp ağlamaya başlıyorum. Yine sarıyor annem beni, sarılıyor bana.

Annemin gözleri kıpkırmızı. Annemin dudağının ucu şişmiş. Gözleri de şişmiş. Annem başka olmuş. Annem ağlamış, seziyorum bunu.

Yine sarılıyor annem.

Sırtımda pijamalarım var. Yanı başımızda da Kirli oturuyor. Aklıma börekler geliyor:

“Börek!” diyorum.

Kanlanmış, yorgun gözlerini açmaya çalışıyor annem:

“Ne böreği?”

“Sana börek getirmişt看, dolambaçlı börek!”

“Haa,” diyor annem, “börekler mi, yedim onları.”

“Börekler değil, börek, bir parçaydı. Nurten teyze yaptı!”

“Demek bir parçaydı!” diyor annem, düşünceli. “Evet evet, yedim. Çok güzeldi. İyi etmişsin getirmekle.”

İnanmıyorum anneme. Çevreme bakıyorum. Küçük bir odadayız. Duvarlar çok kirli. Kapı kapalı. Kapının üst yanında küçük bir pencere. Pencerenin camları beyaza boyanmış. Oldukça

yüksek. Oraya yetişemem. Yatağın olduğu tarafta iki küçük pencere daha var. Çok yüksekteler. Önlerinde de demir parmaklıklar var. Dışarıya bakmak olanaksız. Dışarıyı görünmüyor. Oda kokuyor. Ekşi ekşi kokuyor.

“Hadi,” diyorum anneme, “eve gidelim!”

Annem gülümsüyor. Gülümserken dişlerini sıkıyor. Canı acıyor olmalı. “Acele etme, Küçük Maymunum!” diyor. Annem bazen “Küçük Maymunum” der bana. Annem üzgün, annemi güldürmek istiyorum. Kirli’nin elinden tutup evde yaptıklarımı yapıyorum. Kirli’yi ağaç dallarında uçuruyorum. Sonra Kirli’yle oturup bitlerimizi temizliyoruz. Kafamızı kaşıyoruz. Bitleri ağzımıza atıyoruz. Ve maymunlar gibi bağıyoruz. Gösteri bitince anneme bakıyorum. Annem gülmüyor. Tam tersine, ağlamaya başlıyor. “Ağlama,” diyorum anneme. Yüzünü öpüyorum. Yaralı, şişmiş gözünü öpüyorum. Ve soruyorum anneme:

“Anne, biz hapis miyiz burada?”

“Yok, nereden çıkırıyorsun bunu?”

“Peki neden gitmiyoruz öyleyse?”

Annemin yanıtını beklemiyorum. Kapıya koşuyorum. Kapı açılmıyor. Kapı kilitli. Kapıya bir tekme atıyorum. Ayağım acıyor. Annem kalkıyor yerinden. Annem topallıyor yürürken. Kucağına almak istiyor beni. Direniyorum. Biraz önce oturduğumuz sedire benzeyen yatağa koşuyorum. Yanıma geliyor annem. Ayaklarına baktığımı anlamış olmalı. “Uyuşmuş, oturmaktan...” diyor. “Bizi hapis ettiler!” diyorum. Annem toparlıyor kendini:

“Yok Küçük Maymunum, uyduruyorsun yine! Çok kısa bir süre burada kalacaksın. Yarın gidebilirsin sanıyorum. En geç yarından sonra.”

“Hayır,” diyorum, “ben sensiz hiçbir yere gitmem!”

“Dedenle de gitmez misin?”

“Giderim ama, sen de gelirsen!”

Düşünüyor annem uzun uzun:

“Benim birkaç gün daha burada kalmam gerekebilir. Dedene haber gitti. Gelip seni alması için...”

“Sen neden kalacaktıydın ki?”

“Öyle gerekiyor,” diyor annem, düşünceli. “Bazı şeyleri sorup öğrenmek istiyorlar.”

“Kim onlar?”

“Polisler!”

“Onlar da okula gitsinler. Senin okuluna gelsinler. Senin anlattıklarını dinlesinler. O zaman öğrenirler.”

“Onları değil, başka şeyleri öğrenmek istiyorlar. Babanı da soruyorlar. Onun nerede olduğunu öğrenmek istiyorlar.”

“Bana da sordular!” diyorum.

“Ne dedin?” diyor annem.

Düşünüyorum. Gerçekten sorup sormadıklarını anımsayamıyorum. Sordularsa, ne dediğimi de anımsayamıyorum.

“Eve gelen polislerin hepsi kahraman değillerdi!” diyorum.

“Nereden anladın?”

Hay Allah, ben hep böyle yaparım. Düşünmeden bir lafa başlar, sonunu söylemeye de korkarım. Bilirim ki, annem üzülecek.

“İşte,” diyorum, “kahraman değillerdi!”

“Komünistin dölü” mü, “deli” mi, neyse, onu söylediklerini anlatmıyorum anneme. O kötü polis amcanın kitapları yere attığını da söylemiyorum. Annem üzülür.

“Nurten Hanım korkmuştur?” diyor annem.

“Neden korkacaktı, yanında ben vardım ya!” diyorum. “Yalnız, ağladı biraz.”

“Evde mi kaldı?”

“Evde kaldı ama, o kahraman olan polis, Nurten teyzeyi kendi evine bırakmalarını söyledi!”

Annem, “Sabah olmuştur!” deyince, tepedeki küçük pencere-
lere bakıyorum. Demir çubukları görüyorum. Ve o tuhaf boya!
Işığı engelliyor. Anneme sarılıyorum. Korkuyorum nedense.

“Anne, biz hapisteyiz! Biz bir şey yapmadık ki! Neden?”

Yüzümü öpüyor annem.

“Hapishane değil! Buna ‘sorgu’ deniyor.”

Başka bir şey demiyorum. Bir süre sonra bir kadın geliyor.
Annemle beni dışarı çıkarıyor. Kirli’yi de alıyorum yanıma.
Kadın hiç konuşmuyor. Annem de konuşmuyor. Dışarıda, ko-
ridorun sonuna gidiyoruz. Ömrümde bu kadar pis tuvalet gör-
medim. “Ööö!” diyorum. “Haklısın, pis!” diyor annem. “Ama
kakanı yapmalısın, çişini de. Sonra da elimizi, yüzümüzü yıka-
yacağız!”

“Burada, bu pis tuvaletin içindeki suyla mı?”

“Evet,” diyor annem.

Kapının önünde bekleyen kadın söylenmeye başlıyor:

“Çabuk olun biraz! Sırf siz değilsiniz tuvalete girecek!”

“Kapıdaki teyze de mi tuvalete girecek, anne?”

“Hayır,” diyor annem, “öteki tutuklular!”

O zaman bizim tutuklu olduğumuzu iyice anlıyorum. Tutuklu
ne demek tam olarak bilmiyorum. Dedeme soracağım. Annem
cebinden bir bez parçası çıkarıyor. Islatıyor bezi. Islak ıslak ce-
bine koyuyor yine. Ne yaptığını anlamak istiyorum. “Sus,” diyor
bana fısıltıyla, “sonra anlatırım.”

Odamıza geldikten sonra bir başka teyze peynir, ekmek, re-
çel ve su getiriyor. Plastik tepsiyi yatağın üzerine bırakırken,
“Kahvaltınız,” diyor. Reçeli beğenmiyorum. Ninemin gönder-
diği çilek reçeline benzemiyor hiç. Peynir de güzel değil. Sadece
su içiyorum. Annem, “Yemelisin!” diyor. Annem üzülmesin diye
ekmeğin ucundan bir parça ısıriyorum.

Annem biraz önce tuvalette ıslattığı bez parçasını çıkarıyor cebinden. İçme suyumuzdan biraz daha döküyor üzerine. Islak bezi şişmiş dudağının üstüne bastırırken, “Suyu bol getirdiler, tuvaletten almaya gerek yokmuş,” diyor.

Anneme bakıyorum. İçimden ağlamak geliyor. “Neden?” diyorum.

“Soğuk su iyi gelir,” diyor.

“Onu sormuyorum, neden şişti?”

“Söyledim ya, uykusuzluktan!” diyor annem. Benim inanmadığımı da seziyor. “Sana yalan söyleyecek halim yok ya, Küçük Maymunum!”

“Biliyorum, söylemezsin!” diyorum.

“Öykülük yeni birileri var mı?” diyor annem.

Düşünüyorum.

Bu bir oyun. Annemle birlikte oynadığımız bir oyun. Kimi zaman yalnızken de oynuyorum. Gördüğümüz, izlediğimiz insanlar için öykü uydururuz biz. Ad veririm öyküsünü uydurduğum insana. Ona uyan bir ad. Tanıdık insanlarla olmuyor nedense, çok denedim. Tanıdığım insanların kendi öyküleri oluyor. Posta Müdürü’nün kızı Zerrin kaç kez öyküsünü anlatmamı istedi. “Olmaz,” dedim tabii. Çünkü Zerrin’i tanıyorum. Onun öyküsünü de biliyorum. O kendi öyküsünü bilmiyor. Şaşıyorum buna. Ama şimdi polis amcaların öyküsünü anlatmak istemiyorum. Hem onları annem görmedi ki! Düşünüyorum...

“Bizi tuvalete götüren kadının öyküsüne ne dersin?”

Canım istemiyor. Teyzenin yüzüne iyice bakmadım ya:

“Onun öyküsü yok!”

“Dur sana bir masal anlatayım da vakit geçsin!”

“Anlatmazsan geçmez mi?”

“Geçer ama, masal anlatırsak daha çabuk geçer.”

“Hangi masal?”

Düşünüyor annem.

“Ayıcık ile Kurnaz Tilkinin Serüveni. Ha, ne dersin?”

“Tamam, uyumak yok ama!” diyorum.

Anneme yaslanıyorum. Kirli’yi de kucağıma alıyorum. Annem ne zaman masal anlatsa, yaslanırım kucağına. Burnumu annemin boynuna yaklaştırım. Annemin kokusunu içime çekeirim. Sonunda da hep uyur kalırım. Bu kez uyumayacağım ama. Uyumayacağım.

Annem daha anlatmaya başlamadan kapı açılıyor. Bizi tuvalette götüren teyzeyle tanımadığım bir amca. “Nasılsınız?” diyor amca. Annem yanıtlamıyor.

“Çocuk nasıl?” diyor amca. Annem yine sesini çıkarmıyor. Annemin yüzüne bakıyorum. Annem karşıya, duvara bakıyor. Annem çok öfkeli bakıyor. Duvarda bir şey görmüyorum ama, ben de oraya bakmaya başlıyorum. Duvara bakıyorum annem gibi. Kaşlarımı çatıyorum. Öfkeli bakıyorum. Konuşunca, yine amcaya dönüyorum.

“Verdiğiniz adresteki kişiye Manisa Valiliği kanalıyla durumu bildirdik. Dedesi oluyor, değil mi? Çocuk gidinceye dek bekleyeceğiz, sorgu için.” Amca durup düşünüyor biraz. Sonra sevmediğim bir gülüşle, “Yine de bu sizin tutumunuza bağlı. Her an sorgu başlayabilir!” diyor.

Öyküsünü anlatacağım ya, amcaya iyice bakıyorum. Saçları çok kısa. Yine de arkaya doğru taralı gibi duruyor. Alnının üst köşelerinde küçücük boynuzlara benzeyen yumruluklar var. Dudakları incecik, yok gibi. Burnu kocaman. Bıyıkları yok ama, varmış gibi bir siyahlık görünüyor. Kendi ceketinin yakalarından tutuyor. Asılıyor aşağıya doğru. Sanki ceketine tutunuyormuş gibi. Konuşurken daha çok asılıyor. Gülümsediği zaman çok kötü görünüyor. Güldüğü zaman her an saldıracakmış gibi

bir görünüşü oluyor. Pantolonu ütüsüz. Ayakkabıları kirli. Elleri çok beyaz.

Anneme dönüyorum yine. Annemin bakışları karşımızdaki duvarı delemek gibi. O zaman duvara öfkeli öfkeli bakmaya ara verdiğimi fark ediyorum. Ah, ben böyleyim işte. Hemen unutu-veririm bir şeyi. Yine duvara bakıyorum, öfkeli, annem gibi. Geç kalıyorum ama. Ben duvara bakmaya başlamadan önce teyzeyle amca çıkıyorlar dışarıya. Ben yine de bakıyorum. Önemli bir şey olmasa annem bakmazdı.

Birden annemin kahkahalarıyla irkiliyorum. Annem uzanmış, bana bakıyor. Daha doğrusu benim duvara bakışıma bakıyor. Bir yandan da katılırcasına gülüyor. Ayağa kalkıyor. Karnını tutarak gülüyor. Gözünden yaşlar geliyor gülerken. Bir yandan da, “Ne biçim bakış onlar, Küçük Maymunum?” diyor.

“Ne biçim bakışmış ki?” diyorum.

“Ayol duvarla kavgaya edeceğim gibi, duvara düşmanmış-sın gibi bakıyorsun?”

“Ya sen nasıl bakıyorsun? Bakışından duvar neredeyse yıkı-lacaktı?”

“Öyle mi! Demek öyle baktım ha? Hiç farkında değilim. Sen de hiçbir şeyi kaçırmazsın!”

Annemin gülüşüne seviniyorum.

“Ne dersin,” diyor annem, “öykülük oldular mı?”

“Amca oldu, sanırım anlatabilirim. Ama teyzeye bakama-dım!”

“Olsun, adamı anlatırsın!”

“Kadını da sen anlatırsın!” diyorum.

“Denerim,” diyor annem, “aklıma bir şey gelmezse, masal an-latırım!”

“Tamam,” diyorum. Kucağına oturuyorum annemin. Kirli de benim kucağıma.

“Adı Mahmut!” diye başlayınca, annem gülmeye başlıyor. Kızıyorum.

“Anlatmam ama!”

Daha da gülüyor annem.

“Nedenmiş o?”

“Gülüyorsun!”

“Peki,” diyor annem, “gülmüyorum!”

“Adı Mahmut...” diye başlıyorum yine. Annem yine gülmeye başlıyor. Küsüyorum. “Sana anlatmayacağım, Kirli’ye anlatacağım!” diyorum. Kirli’yi yüzümün hizasına kaldırıyorum. Annem gülüyor. Gülsün. Ona anlatmıyorum ya:

Adı Mahmut. Mahmut’un karısı yok. Çocuğu da yok. Onun için istediği kadar çalıştığı yerde kalabilir. Ama bu Mahmut’un pek bir iş yaptığı da yok. İş yerindeki odasında birçok kavanoz var. Kavanozların içinde de bilyeler. Bütün gün bu bilyelerle oynar Mahmut. Arada sırada da tutukluların yanına gidip onlara bir şeyler söyler. Neyse, işinden çıktıktan sonra evinin yolunu tutuyor. Mahmut’un evi çok uzakta, karanlık bir sokakta. Otobüse de binmiyor. Otobüsten korkuyor. Evine koş a koş a gidiyor.

Mahmut’un karısı, çocukları yok. Evinde bir sıçanı var; koskocaman! Bu sıçanı hem çok seviyor hem de ondan çok korkuyor. Mahmut, sıçanın bir adı olmasını çok istiyor. Çok güzel adlar buluyor sıçanı için. Ama sıçanı böyle bir şeyi kesin olarak istemiyor. “Sıçanların adı Sıçan olarak kalmalı!” diyor. Mahmut da “Sıçan” demekle yetiniyor.

Mahmut, evinin bulunduğu sokağa girince önce bakkala gidiyor. Bakkaldan peynir alıyor, ekmek alıyor, sucuk alıyor. Sonra kasaba gidiyor. Kasaptan et alıyor. Çok et alıyor. Etler kemikli. Bakkal da şaşıyor, kasap da şaşıyor. Mahmut’un neden bu kadar çok yiyecek aldığı merak ediyorlar. Çünkü onu yalnız

başına yaşıyor sanıyorlar. Kocaman bir sıçanı olduğunu bilmiyorlar ki!

Mahmut evinin kapısını çalıyor. İçerden Sıçan'ın sesi geliyor:

"Sen misin?"

"Evet," diyor Mahmut, incecik dudakları titriyor "evet" derken.

"Ne getirdin?"

"Peynir getirdim," diyor.

Sadece bir homurtu. Kapı açılmıyor.

"Ekmek getirdim!"

Kapı yine açılmıyor. Yine Sıçan'ın homurtusu.

"Sucuk da getirdim!"

Homurtu duyulmuyor bu kez. Kapı hafifçe aralanıyor. Sıçan'ın karanlıkta parlayan gözlerine korkarak bakıyor Mahmut. Sertçe soruyor Sıçan:

"Et de getirdin mi?"

"Getirdim, getirdim!" diyor Mahmut.

Kapı açılıyor. Ama evin içi görünmüyor. Çünkü Sıçan karanlıkta yaşamak istiyor...

Annem gülmüyor nedense. Gözlerini iri iri açmış, bana bakıyor. Bir şeye üzölmüş gibi:

"Korku filmi gibi öykü!" diyor.

"Ben sana anlatmıyorum ki! Kirli'ye anlatıyorum."

"Bak ama, korkmuş Kirli; tir tir titriyor!"

Gerçekten de titriyor Kirli. Sarılıyorum Kirli'ye. Anneme dönüyorum sonra:

"Sonu daha korkunçtu bu öykünün. Ama anlatmıyorum. Hadi, sıra sende! Kadını da sen anlatacaktın!"

Mızıkçılık yapıyor annem. Onun yerine masal anlatacak.

Annem masalına başlıyor. Annemin masalındaki Tilki kurnaz değil. Sadece adı Kurnaz. Annem masalı anlatırken karşımızdaki duvara bakıyor yine. Bense Kirli'ye bakıyorum. Annem üzgün bakıyor. Kirli de üzgün. Ben? Bilmem! Annemin yanıdayım ya, hem üzgünüm hem sevinçliyim!

Yine düş gördüm. Okula gidiyormuşum. Oysa okula gitme- me daha bir yıl var. Ama gidiyormuşum işte. Okul hapishanenin içindeydi. Penceresiz duvarları vardı. Çocuklar hep ağlıyorlardı. Ben ağlamadım. Kirli de ağlamadı. Hapishanedeki okulun öğretmeni annemdi. Beni annemin yanına getiren kahraman polis amca gelip bütün çocukları hapishanenin içindeki okuldan kurtardı. En son annemle ben kaldım, penceresiz okulda. Polis amca bize, “Babanız gelirse, sizi bırakırım!” dedi. Polis amcaya, “Siz kahraman değilsiniz!” diye bağırdım. Polis amca kahkahalarla güldü. Güldü, güldü, güldü...

Gözlerimi açınca o pis yatakta buluyorum kendimi. Annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum. O da yatıyor yanımda. Bana bakıyor. Gözlerinin şişliği inmiş gibi. Eskisi gibi kızarık değil. Alt dudağı şiş daha.

“Susadım!” diyorum.

Annem kalkıyor. Ben de kalkıp annem gibi yatağın kıyısına oturuyorum. O zaman yerde, gazete kâğıdının üstündeki plastik su şişesini ve iki küçük paketi görüyorum. Suyu şişeden içiyorum. Annem de içiyor. “Aç mısın?” diyor annem. “Sen de yersen öyle!” diyorum. Gülüyor. Sabah getirdikleri ekmeği de yemedi annem. “Hadi öyleyse,” diyor, “kendimize bir ziyafet çekelim. Paketleri açıyoruz. Köfte ekmek. Soğumuş. Yağları donmuş. Görünüşü çok kötü. Annem bir lokma ekmek atıyor ağzına. Ekmeği çiğnerken canı acıyor olmalı. Yine de gülmeye çalışıyor. “Enfes, çok güzel!” diyor. İşaret parmağımı uzatarak, “Ağızda lokma varken konuşulmaz!” diyorum. Gülüyor. Ben de bir lokma ısıyorum.